

[Frede Nielsen.]

alle sider, at det måtte være ønskeligt at normalisere forholdene, at hjælpe også det tyske mindretal over et vist dødt punkt. Der er visse hensyn at tage; der må være en vis gensidighed i handling, kan man sige. Når vi kræver så meget, som vi gør i Sydslesvig, ville det være ganske forkert af os, om vi ikke søgte at bane vejen for det mindretal, vi har at arbejde med heroppe, i dets rimelige behov. Det ærede medlem nævnte et tilfælde fra Tinglev med børn, der bliver presset til at gå i tysk skole. Dertil er at sige, at det naturligvis er beklageligt; men det er ting, der altid har fundet sted og altid vil finde sted, fordi det er forældrene, der afgør, om barnet skal gå i dansk eller tysk skole. Hvis det tyske mindretal ikke havde fået denne skolebygning — jeg indrømmer, at det ville have været fristende at tage den i brug for den danske skole —, havde det skaffet sig en anden bygning. Jeg tror, at der allerede nu går ganske gode tilskud sydfra op til Nordslesvig, og denne ting havde jo sikkert nok ordnet sig.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Det ærede medlem hr. Frede Nielsen bad mig venligt om ikke at tage ham ilde op, at han nu fører en anden sag ind i debatten her; det var ikke noget angreb på mig. Det kunne det heller ikke så godt være, da jeg er så ny i tjenesten, men jeg finder, det alligevel er forbavsende, da det ærede medlem selv siger, at denne sidste sag intet som helst har at gøre med skolen i Tinglev eller med det problem, hvorom der her er stillet forespørgsel, at det ærede medlem så alligevel vil drage denne sag frem. Og selvom jeg ikke bærer nogen skyld og det ikke kan være noget angreb på mig, skal det ikke være nogen hemmelighed, at de forhold, som det ærede medlem omtaler, piner mig lige så meget, som de piner ham. Må jeg sige med hensyn til skolerne i Broager og Fogtved, som vistnok er de vanskeligste og værste steder dernede, at netop i går har amtskolekonsulenten været i ministeriet, og i alt fald kommer disse to ting i gang nu, og jeg tror også, jeg tør sige, at man har arbejdet med de andre ting og har dem under kontrol. Det ærede medlem ved jo, hvor vanskeligt det er for et undervisningsministerium i denne tid at skaffe de fornødne materialer.

Med hensyn til det andet spørgsmål, det ærede medlem berørte, kan jeg sige, at det også blev berørt forleden dag ved det budgetudvalgsmøde, der blev holdt i udvalget for sprog og kultur i udlandet. Sa-

gen har allerede været behandlet i regeringen, og såvidt jeg ved, har der allerede været rettet henvendelse fra regeringen til partierne om et sådant møde mellem regeringen og partierne, både vedrørende skoleforholdene i Slesvig og vedrørende principperne for fordelingen af midlerne i Sydslesvig.

Til det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft vil jeg gerne sige, at denne lov om tilbagegivelse af skolerne var jo en konsekvens af den lov, der blev gennemført i 1945—46, hvor man lagde den tysksprogede undervisning helt hen til privatskolerne. Jeg erindrer fra den sønderjyske skolekommission, at også medlemmerne af det ærede medlems parti var ivrige for nedlæggelse af de tysksprogede kommunale skoleafdelinger. Når det så derefter bliver nødvendigt at henlægge al denne undervisning til privatskolerne, kommer dette som en konsekvens deraf, og så har man altså ment, at man ikke kunne gøre en undtagelse i Tinglev, hvor der, som det ærede medlem hr. Frede Nielsen oplyser, er henved 30 pct. tyske stemmer af de afgivne stemmer på stedet. Hvis det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft havde været hjemmetysker og boet dernede, ved jeg ikke, om det ærede medlem ikke ville have følt, at det var løjerligt, at de ikke kunne få deres skole tilbage. Jeg synes, man skal prøve på at behandle mennesker, som man gerne vil de skal behandle en selv. Det var vel egentlig det princip, hvorefter Danmark søgte at gå frem i 1920. Det er naturligvis beklageligt, hvis man så, fordi der nu ikke var nogen anden skole, regner med, at så skal det gå frem for antallet af tyske børn i denne skole, og at man oven i købet tillægger den danske regering sådanne tanker. Det er der ingen grund til. Forholdet har vel været det, at ellers var der ingen anden skole, og så har man altså ikke villet gøre en undtagelse specielt i Tinglev. Jeg synes i og for sig, det er meget forståeligt, at det er gået, som det er, selvom jeg også må beklage visse af de ting, det ærede medlem fremførte.

Heick: Vedrørende skolesagen i Tinglev er der af den højtærede minister givet en redegørelse for de økonomiske forhold, og den finder jeg ingen anledning til at kommentere, men jeg vil sige om skolearbejdet som helhed nede i de sydlige egne af vort land, at det er forløbet på en sådan måde, at vi må give de danske lærere dernede de allerstørste komplimenter. I 1945 gik de tysk underviste børn ind i de danske skoleklasser, og der var grund til at forudse, at der ville opstå en række gnidninger. Der